

La Riera

Santa Maria d'Oló

Ubicació

Comarca:	Moianès
Lloc/Adreça:	Sector sud-oest del terme municipal
Emplaçament	Eix Transversal (C-25), sortida 154 i camí en direcció est i després sud uns 2 km
Alçada:	352

Coordenades:

Latitud:	41.84286
Longitud:	1.98685
UTM Est (X):	415887
UTM Nord (Y):	4632826

Classificació

Número de fitxa	08258-89
Àmbit:	Patrimoni immoble
Tipologia	Conjunt arquitectònic
Segle	XVI-XX
Estat de conservació	Bo
Protecció	Inexistent
Número inventari	Sí: IPA 17169
Generalitat i altres inventaris	
Accés	Fàcil
Ús actual:	Residencial
Titularitat	Privada
Titular:	08258A009002200000AH
Autoria de la fitxa	Jordi Piñero Subirana
Data de registre de la fitxa:	dv., 20/12/2019 - 01:00

Descripció

Masia de dimensions considerables emplaçada en una esplanada vora un meandre de la riera d'Oló, en el seu tram meridional pel terme municipal. S'hi poden diferenciar clarament dues parts: la de la masia antiga (situada al nord-oest) i un gran casal de nova construcció (aixecat pels volts de 1945 i adossat a llevant). Així mateix, a la banda de ponent i separat pel camí que transcorre per aquest indret, hi ha un altre grup de construccions que inclou una església dedicada a Sant Agustí i diversos coberts que hi estan adossats. La masia originària és una edificació de planta rectangular (de planta baixa més un pis i golfes). La façana principal, encarada a migdia, consta d'un portal adovellat i dues antigues finestres que s'han transformat en balcons, emmarcats amb llindes i brancals de pedra. En la resta de façanes la casa manté aquesta mateixa tipologia, de característiques setcentistes. Els murs són arrebossats i pintats de blanc. A migdia hi ha un cos adossat aguantat per quatre sòlids contraforts. A l'interior de la masia les escales que pugen a la casa són de pedra i d'estructura semicircular. Els baixos són coberts amb una volta apuntada, suspesa sobre grans arcs. Conserva quatre tines de gran capacitat, ja que aquest mas havia estat molt dedicat a la vinya. Pel que fa al nou l'habitatge, és un edifici de diferents volums, de tall clàssic, amb grans obertures de punt rodó al primer pis i una terrassa. Consta de tres pisos, i a ponent té un interessant jardí elevat, amb obres de ferro forjat a portes i escala.

Observacions:

Inclusa al Catàleg de masies i cases rurals en sòl no urbanitzable de Santa Maria d'Oló amb el num. 11 (Pla Especial Urbanístic 2011)

L'edifici presenta les següents inscripcions:

Llinda del portal principal: 1755

Inscripció en un balcó de la façana: RIERA

Inscripció a la façana nord: 1756

Inscripció a l'escala: 1780

Història

La masia de la Riera és probablement d'origen medieval però la primera notícia que en coneixem és en relació al fogatge de 1515, quan apareix amb el nom de la Riera de la Creu. Formava part de la parròquia de Sant Joan d'Oló. Al segle XVIII es devia remodelar i ampliar considerablement, tan com indiquen les diverses inscripcions que existeixen a la casa. En aquest segle es va construir també la capella, dedicada a sant Agustí. En els darrers temps el mas ha canviat de propietaris diverses vegades. Durant la Guerra Civil el 1936 la Riera i altres masos del municipi van ser confiscats per l'Ajuntament. Després de la guerra la propietària era Emília Cananca, vídua de Vila, que va fer reconstruir l'església i el 27 d'agost de 1942 s'hi autoritzà la celebració de culte. Així mateix, va fer edificar el nou casal com a residència dels propietaris pels volts de 1945. Des d'aleshores la masia s'ha mantingut més o menys igual. Els propietaris són els descendents d'aquella família i la casa antiga és habitada per masovers.

Cal dir que la Riera era el mas més important de la zona sud-oest del terme, i les seves terres afrontaven amb les d'Altimires. Tenia un molí fariner, que estava situat a la riera d'Oló, uns 450 m riera amunt. No coneixem notícies d'aquest molí però, per la seva tipologia, podria ser força antic, tal vegada d'origen medieval. La Riera també tenia un forn de calç de grans dimensions, que es va construir a finals del segle XIX. Aproximadament a la mateixa època (o tal vegada ja a principis del XX) al costat del forn s'hi edificà un nou molí que funcionava amb un motor. Aleshores l'antic molí devia quedar abandonat. El molí nou i el forn de calç van funcionar fins a mitjans de segle XX. Segons el cadastre el 1950 encara s'haurien fet reformes importants a la construcció del molí. També tenia un forn d'obra proper, que avui es troba en ruïnes.

Bibliografia

FERRER, Llorenç i altres (1991). "Època moderna i contemporània", Oló, un poble, una història. Associació Castell d'Oló, Santa Maria d'Oló, p. 165, 206.

SOLÀ BACH, Sebastià (2011). Pla Especial Urbanístic del Catàleg de masies i cases rurals en sòl no urbanitzable. Municipi de Santa Maria d'Oló, fitxa núm. 11.

